

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

6. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XVIII. Poglavje.

Še nekateri razlogi, ki nas morejo pomiriti glede stanovitnosti v dobrem do konca.

Ke bi nam tudi Bog ne bil splošno obljubil, podeliti vse milosti, za ketere ga bomo prosili, imamo vender zadosti tehnihih razlogov, ki nas prepričajo, da ne bo odrekel stanovitnosti v njegovi ljubezni tistim, ki ga bodo zanjo prosili. Pervi razlog je njegova neskončna vsemogočnost in dobrotu. Zakaj, ako celo človek ne more biti tako terdoserčen, da bi ne pomagal svojemu bližnjemu v skrajni stiski, zlasti ako mu to ni nič težkega, kako bi mogli misliti, da bi neskončno dobrotljivi in usmiljeni Bog svoji vbogi stvari, ki ga pomoči prosi in se nima kam drugam oberniti, odrekel svojo pomoč, ko vender tako lahko pomaga? Kak pojem bi imeli o Bogu, ke bi hoteli kaj tacega terditi? Sram nas bi moralo biti pred nami samimi, ker bi se derznili očetu usmiljenja menj sočutja pripisovati, kot kacemu človeku. Saj je sam rekel: »Ako vi, ki ste hudobni, veste dobre darove dajati svojim otrokom, koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih dobro dal tem, keteri ga prosijo.« Mat. 7. 11.

Sv. Bernard se je upal od usmiljenja Matere Božje, ki je končno, reči: »Ta, o blažena devica, naj ne govori o tvojem usmiljenju, kateri se spomni, da te je v sili na pomoč klical in bi ga ti ne bila vslišala.« Koliko bolj tedaj smemo o neskončnem in bistvenem usmiljenju očeta nebeškega reči: O vsmiljeni Bog, ta naj ne govori o tvojem vsmiljenju, kateri se spomni, da ga ti nisi vslišal, ko te je pomoči prosil! Pa čemu bi še več govorili o tej splošno priznani resnici?

Drugi razlog je, da nas ima Bog za svoje otroke in nam zapoveduje, da ga v začetku svoje molitve kličimo Očeta. »To ime »Oče« pravi sv. Avguštin, »vliva v naše serce zaupanje in nam daje serčnost prositi za milosti, katerih potrebujemo; zakaj ako nam je dal, ne da bi ga bili prosili, veliko čast otrok božjih, kako bi nam mogel odreči milost, to čast tudi do konca ohraniti, ako ga za to prosimo?«

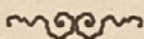
Tretji razlog je, da je on iz lastnega nagiba nam že več dobre podelil, kaker pa so bile tiste, za katere smo ga prosili ali ga prošimo. Sv. Avguštin pravi: »Največi čudeži, katere si iz ljubezni do nas storil, nas spodbujajo, da tudi manjših sè zaupanjem od tebe pričakujemo; zakaj vse, za kar te moremo prositi, je manjše, kaker je bilo to, kar si sè svojim včlovečenjem in svojim terpljenjem za nas storil.« Ta razlog je sv. apostelj Pavel dvakrat povdaril v svojem listu do Rimljanov. Pervikrat pravi: »Keteri tudi svojemu lastnemu sinu ni zanesel, temuč ga je dal za nas vse; kako da nam ne bi bil tudi ž njimi vsega podelil?« Rim. 8, 32. Drugič pa pravi: »Ako smo bili, ko smo bili sovražniki, spravljeni z Bogom po smerti njegovega Sinu, bomo veliko bolj, ko smo spravljeni, zveličani v njegovem življenju.« Rim. 5, 10.

Četerti in zelo važen razlog je to, da ima Bog veselje naše prošnje vslišati. Saj on nič bolj ne želi, kot da ostanemo stanovitni v njegovi ljubezni, ker to je oni cilj, katerega ima pri vseli svojih delih pred očmi. Kako bi nam mogel odreči nekaj, kar nam je hotel s tolikimi sredstvi pripraviti? Ali bi to ne bilo ravno tako, kaker ke bi oče, ki vsako leto potrosi več tisoč kron za svojega sinu, da bi se dobro izobrazil v vednostih, temu sinovi odrekel nekaj vinarjev, da bi si kupil potrebno knjigo? Tako ravnanje očetovo, bi po pravici smeli imenovati nespametno. Čemu bi se tedaj bali, da bo Bog z nami tako ravnal?

Sv. Avguštín pravi: »Tisti, ki nas je odkupil, noče, da bi se pogubili. On ne odkupi, da bi pogubil.«

Slednjič si moramo pa to k sercu vzeti, da prosimo stanoovitnosti v dobrem, zato, ker nas Bog navdihuje k molitvi in nagiblje, da to prosimo. To je novi, peti razlog, da bo Bog naše prošnje gotovo vslišal. Zakaj kako bi nas on k temu nagibal, ke bi nas ne hotel vslišati? Sv. Anzeljm pravi: »Ti o moj Bog, daješ prvo hrepenenje in željo, in zakaj, ako ne zato, da nas vslišiš?« Sv. Bernard pravi: »Gotovo je nemogoče, da bi Bog tistemu, ki ga prosi, kaj odrekel, ko tiste, ki ne prosijo, sili prositi.«

Kedor vse te razloge pretehta, bo jasno spoznal, da nam Bog, darivec vsega dobrega, čiger bistvo je dobrota in čiger zakladi po njegovi darežljivosti ne vsahnejo, da nam on, ki nas je sprejel za svoje otroke in nam dal največe dobrote ne da bi ga bili zanje prosili, ne more odreči tiste dobrote, ki je nam najpotrebniša in njemu naj bolj dopadljiva in za katero prositi nas sam spodbuja, namreč, stanovitnost v njegovi ljubezni. Sv. Peter Krizolog pravi: »V tem oziru ne poznamo strahu, ker tam ne more biti strahu, kjer želi sin od očeta le kaj svetega sprejeti.«

Bl. Andrej Hispeljski, učenec sv. Frančiška,

spoznavavec 1. reda.

Bl. Andrej je bil rojen v mestecu Spelo v srednji Italiji ko sin plemenitih starišev Kačjoli (Caccioli). Nedolžno je preživel perva svoja leta in je po svojem nagnjenju stopil v duhovniški stan. Upravljal je neko župnijo v spolesi škofiji; ko ste pa vmerli njegova mati in sestra, se je odpovedal svoji službi, svoje premoženje razdelil vbozim in šel k sv. Frančišku ter ga prosil, naj ga sprejme v svoj red. Sv. Frančišek ga sprejme, ako ravno je bil takrat že okoli štiri in štirideset let star. Bl. Andrej je bil tako srečen, da je bil pri Frančiškovi smerti, slišal njegove zadnje besede, blagoslov in slovo. To ga je tako prevzelo, da je ves čas do svoje smerti zvesto živel po zgledu sv. očeta.

Leta 1233. so ga poslali na Španjsko, kjer se je trudil za zveličanje duš. Tisto leto je bila na Španjskem velika suša. Ver-

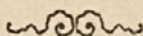
no ljudstvo se je bl. Andreju vsmililo, prosil je Boga, da mu naj da pohlevnega dežja. Bog je vslišal prošnjo njegovo in njegovih sobratov; poslal je toliko dežja, da že dolgo niso imeli tako dobre letine, kakor je bila tista.

Ko se je vernil naš blaženi v Italijo, je pridigal po Lombardiji, grešnike spreobračal in sovraštva zatiral.

Bil je goreč redovnik in se je potegoval nasproti poskušnjam brata Elija za natančno spolnjevanje vodila; zato je moral preterpeti mnogo zaničevanja, sramotenja in preganjanja, kar je pa njegova terdna poterpežljivost vse premagala.

Leta 1248 so mu izročili vodstvo redovnic svete Klare v njegovem rojstnem kraju Spelu, in on jih je tako previdno in modro vodil, da je postal ta samostan eden izmed najboljših.

Proti koncu njegovega življenja je dosegel, da so ga poslali v samotni samostan imenovan »ječe«, blizu Asiza. Tu je živel v molitvi in premišljevanju. Nekega dne se mu prikaže Jezus ko lep deček in se ž njim prijazno pogovarja; kar pozvoni za večernice. Bl. Andrej vstane in gre v kor molit sè samostansko družino. Po večernicah se verne v svojo celico in najde v nji Jezusa, ki mu reče: »Prav si storil, da si slušal na prvi glas; kmalu ti bom to povernil.« Še tisto leto 1254 je sveto vmerl v spleškem samostanu, keterega so bili verni sezidali na njegovo prošnjo. Njegovo nepretergano češčenje je poterdil papež Klemen XII. Njegov god se obhaja zdaj v našem redu 3. junija. Ta blaženi nam daje prelep zgled svete pokorščine.

„Autos sacramentales“.

P. M. T.

(Konec.)

V zakramentnih igrah je Kaljideron v svojem življu. Tu se najkrasniše razodeva njegov duh. Kerščansko pesništvo je tu pognalo svoj najlepši cvet, doseglo svojo najvišjo popolnost. Iz globoke pobožnosti so se rodile te igre in njih vtisek na pobožne množice, ki so jih gledale, je moral biti v njegovem času izreden.

*) Glej L' Aureola Serafica, 3. Giugno.

Snov je jemal Kaljderon najraji iz starega ali novega zakona, dalje iz legend, cerkvene in svetovne zgodovine, sploh iz življenja; celo neketere stare paganske pravljice je bistroumno in spretno porabil v proslavo presv. aljtarskega zakramenta. Lotil se je tudi neketerih tvarin, ki so jih že pred njim obravnavali drugi (n. pr. Daritev Izakova, sanje Jožefove) ter izdelal kaj popolnoma novega: tako je nastal venec njegovih »zakramentnih dejanj«. Ker v edni sami ni mogel vsega povedati, je vse do smerti pisal vedno nove. Mejtem, ko so posvetne španske igre (comedias) razdeljene navadno v tri dejanja (jornadas), ima »auto« sicer več prizorov, vender le eno dejanje, ki pa potrebuje za predstavo eno ali dve uri. — Oglejmo neketere nekoliko od bliže!

»Baljtasarjeva večerja« je edna najveličastniših mej Kaljderonovimi zakramentnimi igrami. Nanaša se neposredno na aljtarski zakrament. Pripoveduje namreč o oskrumbi svetih posod in o kazni za to ter hoče pokazati velikost sv. skrivnosti in hudobijo nevrednega obhajila. Da si se ta zveza jasno razode ne še le v zadnjem prizoru, meri vender vse prejšnje na to. Igra je zelo priprosta, obravnava dramatično živahna in se torej sme prištevati mej lahko umljive, poljudne.

»Jagnje — popotnica«. Že naslov pove glavno misel: Pomen sv. zakramenta ko popotnica na podlagi starozakonskega velikonočnega jagnjeta in izhoda Izraelcev iz Egipta. Popotnica se imenuje v dvojnem pomenu; prvič, ker je nebeška hrana, ki daje moč zoper težave in nevarnosti na potu življenja; drugič, ker je vmirajočim popotnica iz tega življenja v večno. Obeh teh popotovanj skrivnostna podoba je popotovanje izraeljskega ljudstva. Obe začnete z izhodom; prvo z izhodom od podedovanega greha po kerstu ali osebne greha po spovedi; drugo z izhodom duše iz časnega življenja. Bog je pripravil popotnico; ali vsem ni v blager, kaker tudi ni bila vsem Izraelcem. To so pglavitne misli. Osebe so zgodovinske, razen »Malikovavstva«.

»Amor in psiha«. Kedo ne misli tu na znane bajeslovne osebe. In vender so ostala samo imena. Amor je tu večna nevstvarjena, vsestransko delavna in za vse skerbeča ljubezen, ki živi v notranjem stvari, ki jim daje bitje in srečno blaženost, ki je v vidni obliki včlovečena ljubezen, Sin božji, ki je prišel iz nebes. Psiha je človeška duša.

Naj sledi še en zgled, nekoliko obširniše načertan, igra:

»Skrivnosti sv. maše«.

(Napis bi se lahko glasil tudi: »Spravne daritve v zgodovini človeštva«).

A. L o a (predigra.) Duhovit je začetek, da nastopi beril-dvoje posebljenih bitji, ki potem več z odra ne odidete: »Modrost« in »Nevednost«.

»Nevednost« pravi: Hodim celo leto k maši, vendar umem le malo o nji. (Nevednost ni tu v splošnem pomenu, ampak nevednost glede resnic in skrivnosti sv. vere; takih nevednih je več, kakor bi kedo mislil, ker spadajo sem tudi mnogi sicer učeni možje. Ta nevednost želi biti podučena.)

»Modrost« pravi, da je dobre volje treba, sname Nevednosti obezo z oči in se ji ponudi za učiteljico. Razloži ji, zakaj se ta daritev imenuje »maša«.

B. A u t o.

Adam nastopi, v kožuhovino oblečen, in objokuje svoj greh. Prikaže se gora in na nji aljtar; na njem derva in jagnje — spravna daritev.

A d a m moli (skoraj dobesedno iste molitve, kakor duhovnik, pevci z godbo mesto strežnika zopet skoraj dobesedno, kakor pri sv. maši) in moli v imenu vseh svojih potomkov, ker je sè svojim grehom vsem škodoval.

Adam zgine z odra. »Nevednosti« je znan mašni obred, ne pa pomen. »Modrost« ji ga razloži.

Na drugi strani pred drugim aljtarjem se prikaže M o j z e s: ob eni strani tega aljtarja je skrinja zaveze, ob drugi tabli sè zapovedmi, kar vse pomeni čas od Mojzesa do Kristusa, ko so imeli Izraelci vrejeno službo božjo, predpisane daritve, ko so preroki po Odrešeniku zdihovali. Mašnik hodi sem in tja ob aljtarju, kakor izraelsko ljudstvo v puščavi. Mojzes moli — pevci in godba, kakor duše pred peklom, zdihujejo vmes: Ah, Gospod, vsmili se!

Mojzes zgine.

Zasliši se veselo, kakor angeljsko petje. Pevci in godba pa pojo: »Slava Bogu« itd. Nastop Janeza Kerstnika, predhodnika Gospodovega, ki je imel tisto nalogo, kakor angeli pri rojstvu Gospodovem.

Janez Kerstnik torej prevzame vlogo betlehemskih angeljev in oznani veselo vest o Kristusu.

Janez Kerstnik zgine in Kristus sam nastopi. Godba ga pozdravlja. Od ene strani stopi na oder »Judovstvo« od druge »Paganstvo«.

S tem se začne nov odlomek igre.

Pesnik je vrnil pomen lista in evangelija. Veselo oznanilo, vsebina gloriije, vznemiri »Judovstvo« in »Paganstvo« in zaden ob nasprotovanje. Kristus govori najprej z »Judovstvom«, ki se vstavlja in noče verovati, mejtem ko »Paganstvo« sterne poslušša in naposled sprejme vero. — Sledi poslanje aposteljnovo ter oznanjevanje njih nauka po Pavlu in Janezu s tem, da bere sv. Pavel list (Ad Hebr. 1, 1—12.) in sv. Janez evangelij (Jan. 1, 1—14.: »V začetku je bila beseda«...)

Po evangeliju sestavijo aposteljni »vero«. Sledi darovanje. Ob priliki pomešanja vode z vinom — poduk, kako je Kristus Bog in človek. Slišimo še »sveto«. Tihih molitev (kazona, ki ga mašnik tiho moli) pesnik ne razlaga, ampak le nekatere reči. Poglavitni dogodek, kervava daritev, se za odrom samo označi s potresom, s katerim je narava glasno pričevanje dala največjemu zgodovinskemu dogodku.

Spretna razlaga o pomenu mašne obleke spominja raznega terpljenja Gospodovega. Ko je daritev končana, ko je Gospod rekel: Dopolnjeno je, zavžije mašnik sv. zakrament.

Aljtar, na katerem je Adam daroval, se prikaže zopet in nad njim križ. Na drugi strani, kjer je stal poprej Mojzesov aljtar, je videti otrok s kelihom in hostijo; Kristus sam razloži, kako so bile starozakonske daritve le podoba nove daritve.

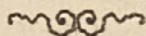
H koncu evangelij o poslednji sodbi (Luk. 21, 25 - 33) — do poslednje sodbe bo trajala ta daritev.

Pesnik je spravil obred sv. maše v zvezo s terpljenjem Gospodovim — ali vso zgodovino od Adama do poslednje sodbe, ketere središče, glavni dogodek, je terpljenje Kristusovo.

Srečni časi, ko je ljudstvo v takih in podobnih igrah iskalo razvedrila.

Umevno, da se Kaljderonovi »autos sacramentales« kljub veliki slavi njegovi malo poznajo, malo bero in študirajo. Le redki so, ki bi jim bil dostopen izvornik. Nemci imajo lepo predstavo (Don Pedro Calderons de la Barca Geistliche Festspiele herausgegeben von Dr. Franz Lorinser. Regensburg. 1882—1887.). Mi Slovenci jo pač težko kedaj dobimo.

Tudi na oder se »autos sacramentales« ne bodo lahko ver-
nili. Tik pred lanskim svetovnim evharističnim kongresom se je
sicer v nekem dunajskem gledališču (»an der Wien«) dvakrat
(10. in 11. sept.) igrala igra o »Skrivnostih sv. maše«. Igrala je
je »Kajderonova berlinska družba«. Priredil jo je za nemški
oder znani Rihard pl. Kralik. Poglavitni namen je bil pri tem
poklicati vsaj v spomin, kako so skozi več stoletji španci pre-
slavljali praznik sv. rešnjega telesa. Ali — vdeležba pri pred-
stavah nikaker ni bila obilna.

Življenje bl. Janeza Triorskega, misijonarja in marternika 1. reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

Novo preganjanje katoliških misijonarjev na Kitajskem.

Mej tem ko je p. Janez potoval iz Evrope na Kitajsko, se
je tamkaj stari cesar Kien-lung vladarstvu odpovedal, ker se je
bil v šestdesetih letih svojega vladanja naveličal vednih bojev
in so ga tudi leta že težila. Nasledoval mu je na cesarskem
prestolu Kia-king, ki svojega očeta ni dosegel ne v znanju, ne
v previdnosti. Umetnost in znanost Evrope je naravnost pre-
ziral. Njegov oče je podpiral učene misijonarje, sin je pa očitno
kazal, da ne mara zanje in za njihovo učenost. Ker so kitajski
modrijani in mandarini to cesarjevo slabost kmalu opazili, so
tožili katoliške misijonarje na vse mogoče načine ter priprav-
ljali skrivaj in očitno novo preganjanje. Pri tem delu so jih naj-
bolj podpirala tajna društva, ki so delala na to, da bi tedanje
cesarsko rodovino, ki je bila mandžuske kervi, spravila s pre-
stola in posadila nanj pravo kitajsko, evropejcem pa in posebno
katoliškim misijonarjem, da bi za vedno zaperla pot v deželo.
Terdili so ljudem, da ravno od teh prihajajo vsi upori in vsake
zlo. Ta društva so nosila razna imena; slična so pa bila po delu
in namenu današnjim framasonom. Skušala so doseči svoj na-
men že pod prejšnjim cesarjem Kien-lung, pa ga niso, ker jih je
krotila železna roka in politična modrost starega cesarja. Pod
novim so se pa ti uporniki, spoznavši slabost in neizkušenosť
mladega raznim napakam vdanega vladarja, kar naenkrat v

treh okrajinah vzdignili in priderli so notri do glavnega mesta Pekina prav pred cesarjevo palačo. Videti je bilo, da je cesarstvo izgubljeno. Toda denar je mogočniji ko oborožena vojska. Denar je vkrotil upornike, bogato plačani so se vmeknili; vse sovrašтво in glavno krivdo upora pa so zvernili zviti framasoni in mandarinini ž njimi na kristijane in njihove misijonarje, akoravno so bili ti mej vsemi najbolj nedolžni.

Poslužili so se sledečega slučaja. Neki nižji mandarin je dal prijeti in v ječo vreči p. Adeodata iz avguštinskega reda, ker je zvedel, da ima v svoji celici zemljevid Kitajskega cesarstva. Zemljevid so res našli pri njem, pa ga je imel za svojo potrebo, da je vedel kam potovati in kje so kristijani. Nasprotniki so pa rekli, da je to jasen dokaz, da so si misijonarji in kristijani že napravili načert, kako si bodo Kitajsko razdelili. Kazali so celo imenik zarotnikov proti vladarski hiši. Ta imenik so bili pa seveda sami izdelali, da bi dosegli svoj namen, četudi z lažjo in gerdim obrekovanjem. In res je bil p. Adeodat obsojen in za vselej izgnan v mongoljsko puščavo, ob enem s trinajst drugimi kitajskimi kristijani.

Pa s tem kitajski framasoni in ž njimi zvezani mandarinini še niso bili zadovoljni. Pritiskali so tako dolgo na cesarja, da je izdal vkaž, naj se po celem kitajskem cesarstvu oznani, da je kerščanska vera prepovedana, da morajo knjige o kerščanskem nauku vničiti in če so kje učeniki te vere, ki ljudi varajo, jih imajo strogo kaznovati.

Ko je bil ta vkaž razglašen, so se morali evropejski misijonarji poskriti po stanovanjih kristijanov in družih samotnih krajih. Nasprotniki so šli na delo; lovili so in zapirali misijonarje, vničevali cerkve in svete knjige, zè vso prostostjo kradli cerkvene posode in dragocenosti in če bi bil kedo njih vničevalno delo oviral, bi ga bili na mestu kaznovali. Misijonarji so mogli le skrivaj ponoči obiskovati kristijane in ti so jim ravno tako skrivaj nosili potrebno hrano.

Take so bile razmere in življenje misijonarjev v času, ko je šel naš p. Janez iz Triore na Kitajsko.

P. Janeza prvi misijoni na Kitajskem.

P. Janez je bil odločen za misijon v Hu-nan. Ta pokrajina leži nekako v sredi Kitajske, južno od jezera Tong-ting. Oklepa jo dvojno pogorje z dvema družima gorskima grebenoma po sredi, tako da se vlečejo po nji tri velike doline od juga proti

severu, s tremi velikimi rekami, ki se zlivajo v jezero Tong-ting na severni meji.

V to pokrajino je prišel p. Janez v l. 1802 ali 1803 in sicer v mesto Lian-tajn, kjer pa ni bilo ne cerkve, ne altarja. Misijonarji so stanovali in maševali keder so tja prišli v hiši družine Dzavo, pa so zelo redko tja prihajali. Tudi p. Janez je našel pri tej pobožni kerščanski družini svoje zavetje. Imenovali so ga po svoje: Lan-jue-van = Lantrua Iván.

Gospodinja kerščanske družine, pri kateri je stanoval, ga je popisala tako-le: P. Janez je bil visok plamen, živ ogenj gorečnosti, ki je odsevala iz njegovega pogleda in poživila njegove besede in njegovo delo. Njegova serčnost je segala do meje derznosti, svoje življenje je naravnost preziral; našim ljudem ki so se vedno bali preganjavcev, se je zdel čudežen ali pa nes pameten.

Kmalu je moral iti iz okrajine Hu-nan proti severu v Hu-pé. Potoval je po reki Pe-Siang, ki se izliva v prej imenovano jezero Tong-ting. Dežela je tam zelo gorata, kaker sploh notranja Kitajska.

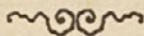
V pokrajini Hu-pé je bilo precej znatno število kristijanov, ki so pa bili vsi v zelo žalostnem stanju. V kraju Ksam-sim-sien, ki je bil našemu misijonarju v posebno skerb izročen, jih je bilo sedem do osem tisoč. Živel so raztreseni po poganskih vaseh ob rekah, po šumah in gorah. Pri mnogih že več let ni bilo nobenega duhovnika. Dela je bilo obilno. Naš blaženik je skrivaj hodil oblečen v kitajsko obleko, pogosto po noči, da ga pogani niso opazili, od vasi do vasi, z ene gore na drugo, pri daljših obiskih se je vozil po reki ali prekopih, ki jih je na Kitajskem mnogo. Dan na dan je oznanjeval božjo besedo; maševal je po zasebnih hišah, večkrat pa tudi sredi gozda. Delil je sv. zakramente, vterjeval spreobrnjence v dobrem in klical vsled preganjanja odpadle zopet nazaj k resnici; mnogo se jih je vernito skesanega serca. Obiskoval je bolnike, jih tolažil in pripravljaj na zadnjo uro. Učil je novospreobrnjence, pripravljaj jih na sv. kerst in prav posebno se radoval, če jih je mogel veliko število kerstiti. Rekel je, da so ti njegovo plačilo za ves trud.

Več ko štirideset let na to so se ljudje p. Janeza še vedno hvaležno spominjali. Apostolskemu vikariju so pripovedovali, kako goreč je bil, kako je malo skerbela za svoje telesno življenje in kako terdno je zaupal v Boga v najhujših težavah.

Bog je pa njegovo zaupanje tudi poplačal. V okraju Huo-panj so vse kerščanske družine v preganjanju odpadle od vere. Ko je bil izdan prvi ukaz preganjanja pod cesarjem Kia-king so mnogi hoteli priti v milost pri preganjavcih s tem, da so naznanili mandarinom katoliškega misijonarja. V tistem času pač ni bilo varno hoditi po vaseh. Zato je tudi p. Janezu njegov pomočnik, katehet Frančišek odsvetoval hoditi v okraj Huo-panj. P. Janezova gorečnost pa ni poznala nobenega strahu. Šel je, četudi katehet Frančišek ni hotel iti ž njim. Pridružil se mu je drugi katehet, Štefan po imenu. Hodila sta okrog po vaseh, oznanjevala božjo besedo, spreobračala pogane in kerščevala jih. Nihče se jima ni vstavljal. Vsi prejšnji kristijani, ki so bili iz strahu odpadli, so se skesano vernili k sv. veri.

Pri svojem misijonskem delu je p. Janez posebno častil Jezusovo terpljenje in razširjal pobožnost sv. križevega pota. Prav pogosto je govoril poganom in kristijanom o Jezusu na Oljiski gori, kako je bil izdan, bičan, s ternjem kronan, križan. Potem so pa skupno na prostem opravili pobožno sv. križev pot in prepevali pesem sv. Leoarda, ki jo je p. Janez za Kitajce primerno vredil. P. Janez je pri tem in pri družih priložnostih, ko je mislil, da jih mnogo še ni deležnih odrešenja Jezusovega, globoko zdihnil: »Bog daj, da bi se Kitajska spreobrnila!« Ali ne le zdihoval je po spreobrnjenju Kitajske, tudi molil je veliko v ta namen, bičal se in razna spokorna dela opravljal.

Ščasoma je šel p. Janez še bolj proti severu, delal je v pokrajini Ho-nan nekaj dni. Tudi v Kiang-si je šel. Tukaj je v raznih krajih misijonaril z isto gorečnostjo, kaker na prejšnjih postajah. Ostal je tu okoli osem let, do konca l. 1812. Preganjanje se je mej tem malo poleglo, p. Janez se je mogel prosteje gibati in je dosegel prav lepe vspehe. Vender pa je tožil v pismu p. generalju, da je ta mir zazibal neketere kristijane v brezskernost in mlačnost, kar ga je silno bolelo. On piše: »Tukaj je, hvala Gospodu, sv. vera v miru, pa spreobrnjenja so redka, ker kristijani v miru postanejo polagoma merzli, in ker manjka lepega zgloda, pogani ne cenijo sv. vere.«

Iz Jeruzalema.

(Gerški sv. ogenj.)

Kolika radost in tolažba navdaja kristijana pri spodbudljivih svečanostih na najsvetejših krajih sveta! Po njih se mu poživlja vera in serce se mu vnema v ljubezni do Boga, po njih prejema novo moč, da more stanovitno hoditi po potu kerščanskega življenja.

Tem večja pa je nasproti njegova žalost in ogorčenost, ako vidi, da se najsvetejši kraji oskrunjajo, da se na njih ne časti, temuč žali Bog. Na oboje naleti kristijan v Jeruzalemu: nudi se mu dosti lepega, pa žal ne manjka tudi marisikaj spotekljivega.

Nekaj tacega, silno nedostojnega za tako svet kraj, se verši vsako leto v gerško veliko soboto v baziliki božjega groba. Ta dan je za razkoljne Gerke, Armence, Sirjane, Kopte in Abesince višek njih velikonočnih praznikov, njih najimenitnejši obred. Ta dan namreč pridejo po takōimenovani sveti ogenj, o katerem verujejo, da jim ga sam Bog čudežno pošlje iz nebes. Vsled te vere pripisujejo temu »svetemu ognju« posebno moč in le tako je umeti vse, kar ti zaslepljenci počenjajo ta dan na tako svetem kraju. To je res nekaj divjega in naravnost groznega. Še tako živa domišljija si tega ne more predstavljati. Treba je videti, potem se še le ve, kaj je obred gerškega sv. ognja. Dosti sem o tem bral in slišal, letos sem hotel biti zraven, da vidim na svoje oči, pa nisem ostal do konca, ker mi je bilo preveč, preden je minulo. Gledal sem podivjanost, kakeršne še nigdar nisem videl v hiši božji, in zgražal sem se, da je mogoče kaj takega terpeti še dandenes na najsvetejšem kraju sveta. Kolika zaslepljenost vbogih razkoljnikov! In koliko jih privabi »sveti ogenj« vsako leto v Jeruzalem od vseh strani! Letos je bilo samo Rusov dve tisoči; vseh skupaj pa do pet tisoč. V prejšnjih letih je bilo samih Rusov od deset do petnajst tisoč. In ko dobe sv. ogenj, takoj mnogi odidejo, še velike nedelje ne počakajo v Jeruzalemu. — Ker je torej njih glavni namen, da so pričujoči v cerkvi, ko pridé »iz nebes« ta ogenj, in da ga vsak čimprej dobi, zato si vsak želi priti prav blizu kapelice božjega groba; tam je namreč na vsaki strani. levi in desni, mala odpertina, odkoder se v veliko soboto popoldne proti eni uri prikaže sv. ogenj

Vsled tega si poskerbijo že veliki petek prostor v baziliki, seveda za denar. Tam ostanejo čez noč, jedo in spe, čakajoči v silnem hrepenenju trenutka, ko jim bo Bog poslal sv. ogenj. Vsakedo si je že poprej kupil sveženj malih svečič, navadno jih je v svežnju 33. Kakšna gnječa nastane pri toliki množici, kak hrup in vrišč! Turški vojaki, bilo jih je 500, delajo red. Vedno večje množice prihajajo. Okoli kapelice je največja gnječa. Vojaki narede sè silo špalir, da se morejo veršiti razni obhodi razkoljnih duhovnikov po baziliki. Oni, ki so bili že celo noč na svojih plačanih prostorih se morajo umekniti vojakom; ti, zlasti častniki, ne ščedijo korobačev; kaker za stavo udrihajo po nepokornih. Namešano je vse skupaj, moški in ženske; mnoge imajo svoje dojenčke seboj. Vse vprek vpije, kriči, poje. Vse se v strašni gnječi rine h kapelici; kaker razburkani morski valovi, se premetava semtertje od vpitja in vročine peneča se množica. Eni splezajo drugim na rame in mahajo z rokami v znamenje veselja in navdušenja. Ženske, posebno koptovske, sè svojim visokim glasom prekriče moške, ki v raznih skupinah na vso moč kriče nekake napeve v arabskem jeziku z rokami ploskajoč: »Kristus nas je odrešil, Kristus je vstal, tu je njegov grob, živio sultan, živio paša, živio patriarh!« To se nadaljuje brez nehanja od jutra do poldne. Naše galerije so polne gledavcev; razni konzuli sè svojimi znanci kaker tudi jeruzalemski glavar, imenovan navadno pašá, imajo svoje zaznamene galerije. Prah, soparica, vpitje postaja neznosno. Čim bliže je ura »čudeža«, tem hujše je vse to. Res prava podoba peklenškega vpitja, divjanja in groze. Za trenotek se pomiri malo. Kaj je? Več bander se prikaže iz gerške kapele, pa takoj še večje ploskanje in vpitje! Za banderi pride gerški patriarh z duhovščino, vsi v najlepših cerkvenih oblačilih. Trikrat obhodijo mej petjem kapelico božjega groba. Druga duhovščina razkoljnikov čaka na svojih mestih. Zdaj po tretjem obhodu vstopi gerški patriarh sè svojim asistentom v kapelice; za njim vstopi tudi armenski patriarh. Dva diakona, eden gerški, drugi armenski se z največjo težavo pririneta do imenovanih odpertin v kapeli; kajti oni srečni, ki so poprej bili prvi pri odpertini in se z jedno roko v njej deržali, z drugo pa branili, se morajo zdaj premoči vojakov vmekniti in odstopiti prostor diakonoma. Tisti namreč, ki prvi prinese sv. ogenj, dobi veliko nagrado. Še čertert ure čakanja— in sv. ogenj se prikaže skozi oni dve odpertini

na vsaki strani kapele. Že sta prižgala dijakona vsak svoj sveženj. In zdaj je vpitje najhujše. Od silnega veselja in navdušenja vse vpije, zvonovi v gerški kapeli ze vso silo zvone. Vsi stezajo sveče proti sv. ognju, da jih prižgo, vsak hoče biti prvi. Zastonj so zdaj napori vojakov. Dijakona si na vso moč prizadevata priti čimprej vsak v svoj samostan — mejtem v pravem pomenu besede pritečeta naglo kolikor moreta oba patriarha iz kapele božjega groba, deržeča v obeh rokah velika svežnja gorečih sveč in dirjata ž njima v kor. Ljudstvo si v neverjetni naglici prižiga svoje sveče, kmalu je vsa cerkev v plamenu in dimu. Vsi so presrečni in poljubujejo plamen ne boječi se, da bi se opekli. Z roko prijemajo plamen in si ž njo otirajo lice in glavo. Ženske si razgaljajo vrat in persi, ki jih obžigajo sè sv. ognjem; da še hujše se godi, kar pa dostojnost prepoveduje popisovati. Vse hiti in dere, kar moč sè sv. ognjem iz cerkve pevajoč, istotako po ulicah domov gredé in drug drugemu voščéč veselo veliko noč.

Ni bil še konec tega divjanja, ko sem se vmeknil v samostan božjega groba, žalosten nad zaslepljenim ljudstvom. Kako so nesrečni ti razkoljniki, ki so se ločili od svoje dobre matere rimsko-katoliške Cerkve! Kako vzvišeni so naši cerkveni obredi, kakšni pa so razkoljniški! Divja zunanost jim mora nadomestovati to, česar nimajo v sercu, česar jim ne more dati njih kriva vera.

(Praznik Jezusovega vnebohoda na Oljiski gori).

Sloveča je Oljiska gora, s ketere se je Zveličar štirideseti dan po svojem vstajenju vzdignil v nebesa.

Kaker je bila Oljiska gora priča njegovega ponižanja, tako je postala priča njegove slave. — Na kraju, kjer se je Zveličar vzdignil v nebo, se še zdaj vidi sled njegove leve noge, vtisnjen v skalo. Tu, na tako imenitnem kraju, je bila sezidala sv. cesarica Helena prekrasno cerkev; pozneje razdejano so jo vnovič sezidali križarji, a Turki so jo spet porušili. Zdaj je na istem kraju majhina okrogla mošeja, kamer turki radi puste kristjane, seveda za neizogiben bakšiš. V tej mošeji smo obhajali prav slovesno in lepo praznik Kristusovega vnebohoda. Treba je bilo v ta namen dosti priprav. Na vigilijo praznika se je na kamelah prineslo vse potrebno za svetišče in šotore iz samostana sv. Odrešenika. Bratje in služabniki so najprej očistili svetišče in

je vse ozaljšali s preprogami in postavili vanj dva aljtaria. Okrog svetišča so postavili tri šotore za redovnike, ki odidejo skupno s kavazom ob 9. zjutraj na Oljisko goro. Do 11. ure je že vse pripravljeno v svetišču in šotorih, kjer smo se na blazinicah po arabskem običaju vsedli k skromnemu obedu. Potem je še stari in prijazni šeh, predstojnik mošeje v svojo hišo povabil redovnike in nam postregel s černo kavo.

Ko se je nabralo nekaj romarjev smo imeli v svetišču pete večernice ter obhod okoli svetišča mej petjem litanij vseh svetnikov. Na večer prihaja vedno več romarjev, ki molijo v svetišču ter ostanejo čez noč deloma v njem deloma na prostem. Bila je mirna zvezdnata noč in krasen pogled na sv. mesto, vse v lučicah. Po večerji poležemo h kratkemu počitku po tleh v šotorih; ob $\frac{3}{4}$ 11 po noči se prično v svetišču pete jutranjice in hvalnice. Na tanko o polnoči smo pričeli sè sv. mašami na dveh aljtarih in verstile so se do 8., ko je bila zadnja slovesna sv. maša. Sv. maš je bilo 31 in mej njimi se je podelilo nad 500 obhajil. Po slovesni sv. maši se je veršil mej petjem zahvalne pesmi še sprevod h kraju imenovanemu »Možje Galilejci«; tam je diakon odpel evangelij in nato so se verniki in redovniki poverili z Oljiske gore v sv. mesto.

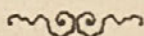
Praznik najdenja sv. Križa smo tudi lepo obhajali 3. maja v baziliki božjega groba. Na predvečer je imel predstojnik Svete dežele slovesen vhod v baziliko in potem sprevod, mej katerim so bile pete večernice v kapelici najdenja sv. Križa. Ob 11tih po noči smo šli redovniki iz samostana sv. Odrešenika v baziliko, kjer so bile v lepo okrašeni kapelici najdenja sv. Križa pete jutranjice in hvalnice, na to pa so sledile sv. maše na dveh aljtarih. Na aljtariju, ki ga je dal delati pokojni brat našega cesarja, Maksimilijan, je bila v dragocenem relikvijariju izpostavljena svetinja sv. Križa. Pri slovesni sv. maši ob 9tih je bilo veliko ljudi, tudi francoski konzul z uredniki v uniformi. Po sv. maši je bil okoli božjega groba obhod sè svetinjo sv. Križa. Mej obhodom je odmeval krasni slavospev »O Crux ave, spes unica«. Posebno je bil pomenljiv ta dan za-me, ker je bil ravno praznik varstva naše redovne okrajine sv. Križa, za katero sem molil in opravil daritev sv. maše.

(Francoski romarji v Jeruzalemu.)

Odkar je bila v Jeruzalemu številna slovenska karavana, ni prišlo razen nekaj Slovakov in 200 Špancev nobenih drugih

katoliških romarjev v večem številu. Vzrok pred vsem vojske s Turki. To ni dobro za tukajšnje ljudi, katerih večina živi od romarjev in turistov. Dne 5. maja je letos dospela prva katoliška karavana v Jeruzalem, broječa 200 francoskih romarjev, ki so bili vsi pri evharističnem kongresu na Maljti.

P. Benigen.

Življenje in duša.

(Konec.)

Stari paganski narodi so verovali tudi v nevmerjočnost živaljske in rastlinske duše, tako zlasti Indi in Egipčani, pozneje tudi nekateri Gerki. Človeška duša, ko se loči od telesa, so mislili, da gre v to ali ono živaljsko ali rastlinsko telo in živi dalje, dokler se zopet loči od tistega telesa in v drugo rastlinsko, živaljsko ali človeško telo preseli, in tako vse dalje in dalje. Ali gerški modroslovec Aristotelj (vmrl 322 let pred rojstvom Kristusovim) je sprevidel, da to ne more tako biti. Duša je namreč tisto, kar daje živi stvari vsaki svojo telesno obliko ali podobo. Duša ali življenjska moč, recimo pšeničnega zerna, daje njeno podobo pšenični rastlini, hoji ali hrastu je ne more dati, kači ali kameli tudi ne. Človeška duša nasproti ne more delati živaljske, živaljska ne rastlinske oblike. Tako imenovano »dušno preseljevanje« je torej nekaj naravno nemogočega; zato rastlinska ali živaljska duša tudi nevmerjoča ne more biti. Ob enem s telesom pogine, ali še pred njim. Mrtvo telo se namreč lahko ohrani še dolgo potem, ko že davno ni življenja, ni duše v njem. D u š a rastlinska ali živaljska pa se zunaj svojega telesa ne ohrani, ker se nima za kaj; nima namreč zunajtelesnega namena.

Vender se ena in ista duša, ko pogine v enem telesu, lahko ohrani v drugem, ali tudi v mnogih družeh. Kedor je imel kaj opraviti z vertnarstvom, ve, kaj so potaknjenci. Od ene rastline odrežeš mladico, pri nekaterih je zadosti celo odrezek peresa, in potakneš v zemljo, ali v vlažen pesek, in mladica se prime, požene korenine in raste, kaker se ji ne bi bilo nič hudega zgodilo. Neketere nižje verste živali se množijo prav tako. Duša se jim da deliti in ko pogine v enem telesu, se ohrani v drugem

ali drugih in ostane očitno ena in ista lahko skozi stotine in tisoče let.

Zato pa vender ne moremo reči, da je taka rastlinska ali živaljska duša nevmerjoča. Tudi ta duša pogine sè vsakim svojim telesom. Telo ji pogine, ko mu zmanjka hrane ali primerne toplote, in ko ji pogine poslednje telo, tudi duše ni več nikjer. Da se taka duša ne more zavedati sama sebe, da se torej tudi ne more življenja veseliti ali smerti bati, to je očitno.

Pa živali imajo večinoma že nekako popolniše duše, podobniše človeškim. Živali vidijo, slišijo, vohajo, oglašajo in kličejo se, hodijo, lažijo, letajo po svoji volji. To se godi sicer s telesnim orodjem, telesnimi organi, ali duša je tista, ki vse to dela. Živali se veselijo življenja, — ali se boje smerti? Boje se pač bolečine, ki jo po skušnji poznajo; po prirojenem čutu ali nagonu se boje nevarnosti življenja, beže in skrivajo se pred njo; smerti pa v resnici ne poznajo in se je torej ne boje. Ko smert nastopi je pa vsega konec; živaljska, kaker tudi rastlinska duša nima potem nobenega dela več in vgasne kaker ogenj, ko nima več kaj goriti.

Ali človeška duša tudi tako? Nevernik pravi: Tudi! In to bi bilo verjetno, ke bi bil človek le za to na svetu, da bi svoje telo redil in svoj zarod množil. Živaljska in rastlinska duša s tem zverši svojo nalogo. Vender ima rastlina in žival svoj višji namen, da služi človeku. Kolikanj bolj mora imeti svoj višji namen človek! In kateri more to biti, če ne, da služi Bogu? Ali pa more človek služiti Bogu, kaker žival služi človeku? Bog od človeka ne potrebuje take službe. Bog je duh in hoče, da mu človek duhovno služi; zato mu je dal duhovno dušo, zmožno spoznati ne le telesnih, temuč tudi duhovne reči in resnice, zmožno spoznati in ljubiti tudi česer ne vidi z telesnimi očmi, spoznati in ljubiti Boga samega, in to brez konca in kraja na vse vekov veke.

Bog je večni. Če je namen človeštva, da služi Bogu, mora biti tudi to večno, ker ni nobenega vzroka, da bi mu naj kedaj nehalo služiti. Ker pa človeštvo telesno ni večno, mora biti večno po dušah. Človeška duša je torej nevmerjoča. To je tudi splošno prepričanje človeštva. Kedor sploh na Boga veruje, se mu ne more vstavljati. Celo slavni maloverni Gete (Goethe) piše:

»Na nevmerjočnost misliš tí!
 Poznaš pa za njo vzroke prave?
 Poznam! Najboljši se mi zdi,
 Ker naše je zahtev narave.« *)

Zahtev narave je torej. Ali od kod pa je ta zahtev narave naše človeške narave? Od kod drugod, če ne od Boga? Ali pa si moremo misliti, da bi bil Bog to zahtevanje vcepil v našo naravo, ke bi se ne imelo vresničiti? Tako, da bi nas bil torej Bog sam motil in slepil? To ni mogoče!

Pa morda ni Bog vcepil takegá zahteva v našo naravo, morda je le nasledek strahu pred vničenjem! Ali od kod pa ta strah pred vničenjem? Očitno da prav od tam, od koder zahtev brezkončnega bitja ali bivanja; saj je to in ono prav za prava ena in ista reč.

Torej zahtev brezkončnega bivanja v naši naravi, to bi bil po modroslovju prvi dokaz nevmerjočnosti človeške duše. Vender moramo priznati, da jih je dandanašnji mnogo, ki se jim ta dokaz ne zdi terden in ga tudi naravnost pobijajo. Oni, tako pravijo, žele biti le, dokler žive v telesu, po smerti pa bi jim bilo bivanje duše brez svojega telesa predolgočasno. Mi se dalje ne bomo pregovarjali s temi ljudmi, tudi ne bomo branili in razkladali tega dokaza natančniše, ker ga je res nekoliko težko umeti. Prestopimo k lažjim in jasnim; saj je tudi gospod Gete v navedenih besedah najberž le na te mislil.

Vsaj to se torej ne da tajiti, da si vsak človek po naturnem nagonu želi sreče, popolne sreče. Ali jo pa najde na tem svetu? Ne! Tudi najsrečnišega čaka smert in ne ve kje in kdaj; ali spomin nanjo mu v sredi sreče in obilnosti ne da popolnoma srečnemu biti.

Vender mora biti natorni pohlep po sreči le od Boga in torej sreča, popolna sreča mogoča. Ker pa ni mogoča na tem svetu, mora biti mogoča na drugem, po smerti. Torej mora biti človeška duša nevmerjoča, da more po smerti doseči popolno srečo. »M o r e« pravimo, ker prisiljena ni, prosto voljo ima; sama se mora odločiti, sama si zaslužiti popolno srečo. Ako je

*) Du hast Unsterblichkeit im Sinn;
 Kannst du mir deine Gründe nennen?
 Gar wohl! Der Hauptgrund liegt darin,
 Dass wir sie nicht entbehren können.

ketera ne zasluži, je to njena lastna krivda. V svoji večni nesreči je večna priča pravičnosti božje.

Ali človeška duša ne čuti le nagona k popolni sreči, čuti tudi hrepenenje po popolnem spoznanju resnice. Tudi to ji je prirodni nagon, je torej od Boga, in tudi ta nagon mora imeti priliko, da doseže svoj cilj. Ali ga pa more doseči v tem življenju? Zopet ne!

Dosti je sicer do sedaj spoznalo človeštvo, — pa po mnogih zmotah. In kaker je v nekedanjem znanstvu, vzemimo n. pr. zvezdoslovje, dandanašnji odkritih polno zmot, tako jih vtegne odkriti prihodnost več ali menj tudi v sedanjem. Sploh ne vemo prav za prav, koliko je v zdaj veljavuem znanstvu res gotovega, saj so si najimenitniši učenjaki eden drugemu v laseh in najmoderniši modroslovci že več ne priznavajo, da je dve in dve štiri; zakaj ne bi bilo pet? — To je seveda očitna neumnost, alj izvira vendar iz nagona k spoznanju resnice.

Ta nagon je bil od nekedaj v človeški duši. V starih časih so ljudje skušali bolj po globokem premišljevanju, ko po natančnem opazovanju najti resnico. Temu se ni čuditi, ker tedaj za natančniše opazovanje ni bilo takih pripomočkov, kaker jih imajo dan današnji. Ni bilo daljnogledov, ki bi bili odperti pogled v neskončno daljavo stvarjenja božjega; ni bilo drobno-gledov, ki bi bili posvetih v veliko bogastvo neizmerno majhnega. Spoznati je mogel človek le, kar se je videlo s prostim očesom v domačem kraju. Potovanje je bilo silno omejeno, bodisi po suhem, bodisi po morju. Tako je prišlo, da je človeštvo tisoče let mnogo premišljevalo in tuhtalo o nebu in zemlji, o soncu in mesecu, planetih in drugih zvezdah, in ni vedelo, da samo živi na planetu, na vgasli zvezdi, ki se neprestano verti in suče, in z neizrekljivo hitrostjo, kaker kroglja iz kanona izstreljena, leti po neizmernem svetovnem prostoru okoli druge 333 tisočkrat več, goreče, neznansko vroče zvezde, sonca. Zdaj vedo to desetletni otroci, — in ne le to!

V našem času spoznanje resnice, to se ne more tajiti, napreduje z velikanskimi koraki. Še pred 50 leti smo gledali v svojih šoljskih zemljevidih velik del sveta, Afriko, v svojem notranjem čisto golo in prazno; zdaj je vsa pisana. Vemo, kaka jezera, kaké reke, kaki gozdi so tam; vemo, kaka ljudstva tam žive; vemo celo, zakaj so ljudje, ki od nekedaj v tistih vročih krajih prebivajo, proti nam pritlikavci. Tudi živali so po vročih

krajih primeroma manjše, ko po merzlih ali srednje toplih. Indovsko - perzijski krokar je manjši od himalajskega ali po berinških otokih živečega. Tudi po naših krajih je krokar veči od severno afrikanskega, kanarskega in španskega. Tako je tudi z drugimi ptiči. Sibirski sova je večja od naše, naša večja od severno - afrikanske. Kaj je vzrok? — Tudi to vemo dandanašnji. V merzlih krajih je živemu telesu treba več notranje gorkote ko v gorkih; gorkota pa se lažje ohrani v velikem ko v majhnem telesu. V gorkih krajih bi bilo ravno toliko notranje gorkote preveč; zato manjše telo, da se lažje primerno ohladi.

Tako človeštvo čedalje natančnije spoznava, kako modro je Bog vse vravnal. In to je pač gotovo namen tistega nagona k spoznanju resnice, ki ga je Bog vcepil človeški duši.

Človek more mnogo sam spoznati, kar se tiče lastnosti božjih, mnogo je dozda v resnici spoznal in spoznaval bo še dalje; ali nigdar ne bo v tem življenju spoznal vsega. Zlasti more posamezen človek že dan današnji tudi v enem samem znanstvu le majhin odlomek natančnije spoznati. Tudi dandanašnji bi lahko rekel se starim Sokratom tudi najučenejši učejnjak: »To vem, da nič ne vem.« In ravno najučenejši bi vtegnili biti najbolj prepričan, da je vse, kar ve, proti temu, česar ne ve, res toliko, kaker nič. S tem malim znanjem mora vmreti, — in še tisto je sè smertjo vse zgubljeno, če vmerje tudi duša.

In vender je Bog zasadil vanjo toliko hrepenenje po spoznanju, toliko navdušenje za resnico! Kako, da bi se morala zadovoljiti s to mervico, ki jo more doseči v tako kratkem življenju na tem svetu? Ne, to ne more biti, to bi se ne vjemalo ne z modrostjo, ne z dobroto božjo. Človeška duša mora imeti zadosti časa, da nasiti svojo lakoto po spoznanju, da v resnici spozna velika dela božja, koliker sploh more stvar spoznati dela stvarnikova. Popolnoma jih ne bo spoznala celo večnost; celo večnost pa jih bo spoznavala ter se veselila tega vedno rastočega spoznavanja. Spoznavala seveda ne, kaker dandanašnji kak imeniten profesor spoznava razno golazen, kakšna je od zunaj in od znotraj, kako živi, kako se redi in plodi; temuč kako se v vsem, kar je, razodeva božja moč, božja modrost in božja ljubezen. Za to spoznavanje stvarnika iz njegovega stvarjenja in stvarjenja iz njegovega stvarnika je treba cele večnosti, ker je Bog neskončen in tudi njegovo stvarjenje se nam kaže v luči sedanjega znanstva kaker brez konca, in Bog še vedno stvari!

Očitno je torej, da je treba za tako spoznavanje človeški duši nevmerjočnosti. Vgovori in izgovori nevernikov niso vredni, da bi se tu dalje mudili ž njimi. Glejmo torej še drugi, še jasniši dokaz resničnosti našega nauka.

Dobro je znati vedno več in več, še boljše pa sam biti vedno boljši in boljši. Gotovo je, da so se mnogi ljudje že na tem svetu do velike npravne ali moraljne popolnosti povzdignili, do velike svetosti. O Kristusu in Mariji tu ni nobenega vprašanja. Govorimo le o preprostih svetnikih, govorimo n. pr. o sv. očetu Frančišku, o sv. Klari, o sv. Elizabeti! Kako so te blažene duše ljubile Boga, kako so ljubile bližnjega! In te in take duše naj bi bil Bog vničil, ko so zapustile svoja telesa? Neskončno pravični Bog naj bi bil naredil ž njimi prav tako, kaker z bogokletniki, vbijavci, oderuhi, prešuštniki in očitnimi nesramnicami in nesramneži? Ni mogoče!

Ali pa more navadni človek, pa naj si bo tudi velik svetnik, že v tem življenju Boga tako ljubiti, kaker je Bog vreden ljubljen biti?

Bog je vreden neskončne ljubezni. Do take, do neskončne ljubezni pa se človek v kratkem času svojega življenja na tem svetu ne more povzdigniti, pač tudi celo večnost ne! Duša more torej vso neskončno večnost vedno le bližati se tisti ljubezni, ki je je Bog vreden in vsled tega vedno le rasti v popolnosti in blaženosti. Kaker Boga bolj in bolj spoznava, tako ga bo bolj in bolj ljubila, tako bo brez nehanja tudi njena sreča, njeno zveličanje rastlo na vse veke.

Rast brez prestanka! To bi bil kratek odgovor nevernikom, ki se jim zdi, da bi bila nevmerjočnost nekaj neznansko dolgočasnega. Kakopak! »V teh čudnih nebesih vidimo svetnike po verstih enega zraven drugega sedeče na svojih mestih, katero si je vsaki zaslužil v svojem kratkem življenju na zemlji; tu sedijo za vselej v svojih zemeljskih telesih, v kakeršnih jih je ravno smert zasačila. Kaj delajo tu te prikazni? Ali so žive, ali mrtve? O kristijan, kako se bojim tega tvojega raja! Kolikanj ljubše mi je moje življenje sè svojim terpljenjem, svojimi britkostmi in nadlogami, ko ta nevmerjočnost sè svojim blaženim mirom!« — Tako neki nevernik v svoji knjigi »Zemlja in nebo«.*) Izbimo mu nepotrebni strah. »Ne boj se raja,

*) Reynand, Terre et ciel. 271. po: Kneib, Die Beweise für die Unsterblichkeit der Menschenseele. Freiburg. Herder 1903 str. 55.

raja, o nevernik, ti ne prideš tja. Kamer prideš ti, tam ne bo manjkalo terpljenja.«

To bodi tu zadosti o poglavitnih dokazih nevmerjočnosti človeške duše, kaker jih obširniše razkladajo učene knjige. Dodajmo pa še nekaj našemu začetnemu dokazovanju.

Človeštvo napreduje čedalje mogočniše in hitriše. Kedo bi si bil mogel pred 100 leti in še pozneje tudi le v sanjah misliti, kar vidimo in slišimo dandanašnji sè svojimi očmi, sè svojimi ušesi! Železnice, telegrafe, žične in brezžične, telefone, gramofone, kinematografe, aeroplane in toliko drugih čudovitih znajdeb! In astronomija, geologija, fizika, filologija, kemija, vsakoverstna literatura, vse lepe umetnosti, industrija in trgovina itd. itd., kako je vse to napredovalo v našem času! In kako še le bo v prihodnjih stoletjih, potem ko ima in bo nadalje imelo toliko prej nepoznanih pripomočkov k napredku na vse strani! Da, na vse strani! Zato Bog daj, da ne bi bilo pre derzno upati v prihodnje večega in večega napredka tudi v pravi veri in ljubezni božji, in v bratovski ljubezni in sreči in zadovoljnosti tudi že na tem svetu!

Dosti je dosegel človek do zdaj; še več bo dosegel v prihodnje. V resnici, nekaj velikega je duh človeški, nekaj imenitnega njegovo telo mej vsemi telesi, nekaj imenitnega naša mati zemlja, ki nosi tako plemenito stvar božjo, kaker je človek. In vendar bo prišel čas, ko bo naše matere zemlje konec in konec človeštva na nji. Ne le vera nas to uči, tudi posvetna veda nam to za gotovo napoveduje. Kedaj pride tisti čas, pa ne ve ne ta, ne ona. Tudi Kristus ko človek ni vedel, kaker sam pravi naravnost: »Ó dnevi pa tistem, ali uri nihče ne ve, niti angelji v nebesih, niti Sin, temuč le Oče.« (Mk. 13, 32).

In kako se bo zgodilo to, tudi ne vemo. Po mislih učenih zvezdoslovcev bo konec naše zemlje ali velik mraz ali velik ogenj. Velik mraz, ako zemlji v teku milijonov let notranja toplota izhlapi v neizmerni prostor praznega sveta in se tudi sonce ohladi, da ne bo moglo več tako ogrevati zemlje, da bi bilo na nji življenje mogoče. Velik ogenj, ako terči ob njo druga svetovna kroglja, kaker kaka repatica, ki se jih prakazuje toliko, in se stopite v eno samo ognjeno krogeljo. Jezus nam je napovedal tak konec in astronomija mora priznati, da je vse, kaker je po-

pisano v evangeliju, znanstveno mogoče in popolnoma verjetno. *)

Vera in veda ste torej edini v tem, da bo prej ali poslej prišel konec naši materi zemlji in vsemu, kar živi na nji. Tudi človeštvo bo torej, če je človeška duša vmerjoča, brez sledu za vselej zginilo, popolnoma, kakor bi ga nigdar ne bilo na svetu.

Čemu je torej prišlo na svet? Čemu se je trudilo in trapilo na njem? Zastonj vse znanstvo, vse slovstvo, vse vmetnosti, vse čednosti, vsa ljubezen božja! Čemu se je Bog igral s tem vbozim človeštvom, tako zastonj igral! Ali pa morda ni Boga?

Da! če človeška duša ni nevmerjoča, potem po pravici pravi neumnež v svojem sercu: »**Ni Boga!**«

Ali če ni Boga, povej mi, neumnež, od kod si pa ti? Odkod je svet? Odkod je nanjem terdni red, noč in dan, zima in pomlad, poletje in jesen, sonce in dež, sadje in žito, zverina in živina in vse, kar ti je za življenje potrebno? Ali je samo od sebe, ali od slepega naključja? — Migaš z ramami, ne veš! Ali povej mi vsaj to, kar ni tako težko vedeti: Ali so tudi te čerke, ki jih tu vidiš, same od sebe? Ali jih je pa slepo naključje kaj vem kje zagrabilo in tako posejalo po papirju, kakor tu stoje, vrejene v besede in stavke, ki ti nekaj dopovedujejo, ki te nekaj izprašujejo?

Ne! slepo naključje to ni bilo, kaj ne, da ne! To so bili ljudje; oni so to storili, in vedeli so, kaj delajo in zakaj to delajo. Vidiš, tako je moral tudi svet storiti nekedo, ki je vedel, kaj dela in zakaj dela.

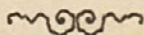
In kedo je mogel drugi to biti, ko Bog? — B o g torej je — in ker je B o g, mora biti človeška duša nevmerjoča. Oboje to nam pravi naša preprosta zdrava pamet, prav tako, kakor smo se otroci učili iz katehizma: »1. da je en Bog, 5. da je človeška duša nevmerjoča.« —

Ali je pa vsaka človeška duša nevmerjoča? — Vsaka, saj so vse ene in iste narave, vse po ti svoji naravi in svoji prosti volji zmožne Boga spoznati in ljubiti. Ako ga v tem življenju hočejo spoznati in ljubiti, potem so vredne, da ga tudi po smerti spoznavajo in ljubijo, in da ga ljubijo zmirom bolj in bolj brez konca in kraja. T o s o n e b e s a. — Ako ga pa v tem življenju ne marajo spoznati in ljubiti, potem so prav tako vredne, da

*) Carl Braun, S. J., Ueber Kosmogonie vom Standpunkt christlicher Wissenschaft. Münster, Aschendorff, 1895. str. 310 id.

ostanejo brez spoznanja in ljubezni tudi po smerti skozi vse veke. In ke bi družega ne bilo, t o b i b i l p e k e l.

Žal, da jih je dandanašnji toliko, ki se za vse brigajo, le ne za spoznanje Boga in ljubezen božjo. Študirajo najmalovrednije reči; v vsem, kar se tiče Boga in njegove službe, duše in njene-ga zveličanja, pa so nevedni kaker živali. In da bi vsaj molčali o rečeh, ki jih ne umejo! Ne! Boga in dušo mogočno tajijo; duhovščino zasramujejo; vero vernih serc spodkopavajo, kjer morejo zapeljujejo, in pohujšujejo, koger morejo. Shodi in zbori, govorjena in pisana beseda, knjige in časniki, vse jim prav pride v njih gerde namene. Tudi v našem bornem slovenskem slovstvu čudno bujno poganja strupeni plevel te »moderne kul-ture«. Kako daleč je zašla mladina, ki bi se imela na višjih šo-lah kaj višjega učiti, v svojem sovraštvu do Boga in njegove Cerkve, so vnovič pokazali dogodki preteklega meseca v Grad-cu. V resnici, kakeršen je svet dandanašnji, se moramo pač b a - t i, da se izpolnijo v svojem najostrejšem pomenu besede Kri-stusove: »D o s t i je poklicanih, pa m a l o izvoljenih.« (Mt. 20, 16; 22; 14.)

Mala Lenčica od Svetega Boga

vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.)

26. Kako je bilo male Lenčice hrepenenje vpokojeno in je sveti Bog prišel v nje serce.

Veliko jutro se je začelo svitati, jutro 6. grudna 1907. Po taki noči brez spanja, brez počitka se je bilo po pravici bati, de v njih žalostne namene. Tudi v našem bornem slovenskem v stanu presvetega zakramenta prejeti. Ali Lenčica se je skušala pomiriti. Tiho je ležala v svoji posteljici, in dasiravno so se njeni nežni udje malo tresli, je napad, ki so se ga bali, srečno prešel.

Bil je prvi petek meseca, dan svete ljubezni in poprave, ko se v vsej cerkvi Kristusovi sočutna serca približajo svojemu skritemu Bogu, povedat mu, da, če ga tudi ves svet zapusti, oni se mu vedno zveste izkažejo.

Mala Lenčica „od Svetega Boga“
na dan svojega prvega sv. obhajila.

In to je bil določeni dan, ko je imel sladki skrivnostni glas govoriti iz tihote tabernaklja veleč jim naj puste malega otroka priti k njemu. To je bil dan, ko je smela mala Lenčica pozdraviti Jezusa v svoji angeljski duši, ko je mogla iz serca h sercu ž njim govoriti, šepetati svoje otročje molitve ljubezni in sočutja k njemu, ki ga je imenovala »ubogega svetega Boga.«

Maša za samostansko družino je bila končana; na velikem altarju so izpostavili najsvetejši zakrament.

Že so bile sestre in šolski otroci zbrani v kapeli, da bi se Bogu z molitvijo zahvalili za čudovito milost, ki jo je hotel podeliti njih sveti mali prijatelici.

Zdaj so jo prinesli noter, nežno, bolno deklico, v beli oblečici, z venčekom in tenčico prvega sv. obhajila na glavici, ter jo nesli tja k altarju njenega Boga.

Slovesna tihota se je širila čez pobožno družbo... Celo mali otroci so prenehali s šepetanjem svojih svetih, nedolžnih molitvic, da ne bi motili zbranosti male Lenčice, ki je sedela spredaj pred Najsvetejšim, molče, nepremično, z globoko sklonjeno glavico, v molitev zatopljena.

In zdaj je stopil noter duhovnik božji, v obleki delivca njegovih skrivnosti, ter odperl vrata, ki so zapirala jetnika ljubezni.

»Misereatur vestri...« — in vsaka roka je našla čelo in persi in rame, da naredi rešnji križ Kristusov.

»Domine, non sum dignus...« in vsaka glava se je nagnila v ponižni molitvi.

Nato so videli duhovnika, kako se je približal in mala Lenčica je vzdignila glavico — — — in »sveti Bog« je prišel v njeno serce. Njeno hrepenenje je bilo nasičeno; ni ji bilo treba več zastonj prositi.

»Otrok«, tako piše pater jezuit, »je dobesedno terpel lakoto po svojem Bogu in ga prejel v zamaknjenju ljubezni iz svojih rok.«

Veseli spremeni pesmi za prvo sveto obhajilo so se vzdignili, peti od sladkih glasov pobožnih otrok, ki so pač priserčno prosili, da bi ljubi Bog tudi k njim kmalu prišel.

Ona pa, mala Lenčica, je sedela nepremično, neobčutna za vse pozemeljsko, v molčečem, ljubeznivem pogovoru s svojim Zveličarjem. Z njenega veselja žarečega obrazka je odsevala večna luč, ki je prebivala noter v njenem sercu.

27. Kaka darila je prejela mala Lenčica od svojih prijateljic in od svetega Boga, in kako je postala Marijin otrok.

Po njenem prvem svetem obhajilu so nesli Lenčico nazaj v njeno posteljico v izbo gospodične Hall. Skozi celi dan je ostal otrok v oni globoki zbranosti duha, ki je najti le pri posebno izvoljenih dušah. Neketere izmej sester in tovarišic Lenčičine starosti so jo obiskale. Prinesle so ji darila, svete podobice, škapulirje in svetinjice. Mirno se je zahvaljevala ter prosila strežnico, naj obesi vse to okrog njene posteljice. Berž ko so obiskovavke odišle, je spet sklenila svoji ročici k molitvi, in videti je bilo, kako so se gibale njene otročje ustnice šeptajoč njeno ljubezen in hvaležnost svetemu Bogu.

Sestre so bile zdaj popolnoma prepričane, da so glede na malo Lenčice spolnile voljo božjo ne trenotek prezgodaj.

Že je bila strašna bolezen naredila grozovito razdejanje na njenem slabotnem telescu. Čeljusti se je bila lotila kostna gnjiloba. Smrad od bolne kosti je bil včasih neznosen. Ali kako čudovito! Po prvem svetem obhajilu male Lenčice je nastopila nenavadna sprememba; zoperni duh je popolnoma zginit.

Naslednjo nedeljo je mala Lenčica vnovič prejela sveto Rešno Telo in zopet je serca vseh pričujočih prevzelo sveto ginjenje. Po blagoslovu je bila sprejeta v bratovščino Marijinih otrok. Njeno zadržanje mej tem opraviлом je bilo izredno slovesno in mirno. Njene žareče oči so sledile vsemu gibanju kapelanovemu, mej tem so se njene ustnice neprenehoma pregibale v tihi molitvi. Na dano znamenje je vzdignila glavico ter sprejela trak sè svetinjico, sveto nošo Marijinih otrok, z veliko pobožnostjo.

28. Kako je bila mala Lenčica s poslednjim oljem ter kruhom močnih uterjena za junaško marterništvo.

Bolj in bolj je zapadlo njeno telesce razjedajoči jetiki. Oslabela je tako, da so jo sklenili prevideti. Sveta Cerkev je storila vse, kar je mogla, za to čisto dušico. Vdeležila se je svetih skrivnosti Kristusovih v obilnosti. Prejela je zakramente sv. kersta, birme, pokore, aljtarja in poslednjega olja, mali otrok, ki je doživel komaj štiri pomladi. In zdaj je kazalo, da se je približal konec Lenčkinega življenja, počasnega, nepreterganega materništvo. Čuditi se je bilo, da je živela še dva meseca. Iz terpljenja

polnih dni so postali tjedni smertnega boja, dokler so jela sočutna serca prositi Boga, da bi jo k sebi vzel.

Sladko tolažbo je dajalo mali terpinkin in v njenem sercu gojilo res junaško poterpežljivost, to, da je zdaj smela prejemati »ubogega svetega Boga«. Skoraj vsak dan je bila pri svetem obhajilu. Na večer poprej se je zatopila v premišljevanje, in ko se je zjutraj zbudila, je bilo, kaker da so vse njene misli le pri »svetem Bogu«. Nepotrebna beseda ni prišla iz njenih ust, preden je pozdravila Jezusa v svojem sercu. Tudi postrežnico je prosila, da bi ne govorila ž njo, ko še le po sveti maši.

Keder je bilo količkaj mogoče, ni odnehala, dokler so jo nesli v »hišo svetega Boga«. Le če so bile njene bolečine presilne, je zašepetala žalostno: »Mamica, denes sem pretrudna, da bi šla dolu h svetemu Bogu«. Tedaj so ji prinesli sv. Rešnje Telo v njeno izbo, kjer se je v naglici pripravil bolniški altar.

Keder je bila pri sv. obhajilu v kapeli, je njena zahvala spodbujala celo one Bogu posvečene duše, ki so že dolgo let služile v ljubezni svojemu nebeškemu ženinu. Ko se je najsvečejši zakrament prinesel k njej, pa ga je prejela, ležeč na svojih posteljci, skoro še z večjo pobožnostjo.

Ko je potem duhovnik zopet odšel in so se zadnji glasovi srebernega zvončka po dolgih hodnikih iz daljave le še slabo slišali, tedaj je legla nazaj na svoje zglavje ter ostala nepremična v molitvi. Včasih je prosila, naj bi jo obernili proti steni, da bi je različni predmeti v izbi, kaker so bili tudi nedolžni in sveti, ne odvrčali od njene velike misli, ljubezni polne molitve. Večkrat je trajala njena zahvala po tri ure, enkrat celo do večera.

»Jaz sem že toliko slišala o male Lenčice pripravi pred sv. obhajilom in zahvali po svetem obhajilu«, piše sestra Marija od sv. Frančiška Saleškega, »in mariskaj, kar sem slišala, se mi je zdelo tako neverjetno pri tako mladem otroku, da sem sklenila enkrat sama se prepričati. Šla sem torej nekega jutra v njeno izbo. Ko je vstopil duhovnik, Lenčica berž vpre z ljubezni polnim pogledom svoje oči na obhajilni kelih (ciborij), ki ga je držal v rokah, ter jih ne oberne od njega ves čas, ko se je pripravljala, da ji podeli sveto obhajilo.

Ko je bila obhajana, pa se je njeno obličje popolnoma spremenilo; neki nadnaraven izraz se je razširil po njem; njena glavnica je padla na zglavje nazaj in obleдела je kaker smert. Več nisem mogla opaziti nobenega gibanja na malem telescu; za tre-

nutek sem celo mislila, da je izdihnila. Vzrok je bil, kaker koli, ker je tako dobro vedela, kaj je najsvetejši zakrament in kaj je bila ona, koga je torej prejela v svoje serce. Velika moč ljubezni in hvaležnosti jo je tako silno prevzela, da ni imela za stvari tega sveta nobenega čuta več.

29. Kako čudovito je mala Lenčica napredovala v težki čednosti poterpežljivosti.

Seme čednosti je bila vsejala mali Lenčici v serce sveta irska mati; gojil ga je pobožnih sester nauk in zgled; potem je prišel Bog sam, rastlinico pogrel sè sončnimi žarki svoje pričujočnosti, porosil z vodami svoje milosti ter razvil v cvet in bogat sad. Poterpežljivost, ponižnost, pokorščina, dobrohotnost, angeljska čistost in terdno zaupanje na božjo previdnost, vse te čednosti so žarele iz vsake njene besede in vsakega nje dejanja.

Svojo dolgo, bolečin polno bolezen je prenašala z izredno poterpežljivostjo! »Njen pogum v terpljenju je bil naravnost junaški« piše škof Korški. »Terlo jo je več bolezní, mej njimi trohnenje čeljustne kosti. Rano je bilo treba izpirati vsaki dan, kar je delalo otroku silne bolečine. Smertni boj je prestala brez tožbe ali vsklika, vedno deržeč sveto razpelo terdno v svojih ročicah.«

Človeškega sočutja mala terpinka ni iskala: »Sveti Bog«, je djala, »je terpel zame na križu dosti več.« To je bila njena edina tolažba.

30. S kako ginljivo ponižnostjo je mala Lenčica obžalovala in priznavala svoje napake.

Tudi Lenčica je pač morala skusiti tisti upor, ko se narava bojuje z milostjo. Saj dela telesno terpljenje tudi jako svete duše zdražljive in nepoterpežljive. Nekega dne ji je hotela mati prednjica nekaj pokazati; pa ona se je nepoterpežljivo zgenila proseč, da naj gre proč. Ali pozneje jo je klicala in ni bila mirna, dokler ni prišla. »Mati!« je rekla ihteč »odpustite mi! Tega ne bom storila več.« In oklenivši ji ročice okoli vratu jo je nežno objela. Ostali čas tistega dne je večkrat ponovljeno dejanje obžalovanja in britki izraz njenega obličja očitno kazal, kako se je kesala tiste besede in tistega nepoterpežljivega genjenja.

Pogosto se je Lenčica poniževala pred Bogom in ga prosila, naj ji odpusti njene grehe in nepopolnosti. Nekega dne je nosila sestra Magdalena malo bolnico v naročju in ker je mislila, da je Lenčica zaspala, je rekla gospodični Hall: »Kako srečno je to dete tu! Naravnost pojde v nebesa, saj še ni storilo greha!« Lenčica se je zderznila, vzdignila glavico ter rekla žalostno in ponižno: »O pač, mati, storila! Enkrat sem se zlegala —!«

31. O male Lenčice rahločutnem sercu.

Lenčica je bila polna dobrote in plemenitosti, v svetnih kaker v duhovnih rečeh. Enkrat jo je obiskala neka gospa, ki je bila v svoji notranjosti zelo zmedena. Nihče ni bil nič povedal Lenčici o težavah njene obiskovavke. Morebiti, da jih je brala iz njenega obraza; morbitida jih je spoznala po nadnaravnem daru razločevanja, ki ji je bil lasten. Govorila je gospej otročje besede svete tolažbe; ki so bile baljazam za njeno otožno dušo in ko je odhajala, ji je naredila z blagoslovljeno vodo znamenje svetega križa na čelo: »Bog vas blagoslovi in pokrepčaj!« In pobožna molitev male Lenčice je bila vslišana v tistem trenutku.

Včasih so ji prijazni obiskovavci prinesli majhnih slaščic, ki jih je hvaležno sprejela. Kaj malega je tudi pokusila, da je pokazala, kako zna njih pozornost ceniti. Kaker hitro so obiskovavci odšli, pa je položila dobre reči, ki so jih prinesli, na stran, da jih je pozneje delila z drugimi.

Posebno velikodušna je bila v duhovnih rečeh. Molila je za vse, ki so ji bili ljubi, in darovala za njih potrebe sveto obhajilo. Bolniki, žalostni, ubogi grešniki, potrebe svete cerkve in njenega častitljivega poglavarja: vse to je pogosto vklepala v svojo molitev.

32. O male Lenčice posebni ljubezni za belo barvo, in zakaj enkrat ni odnehala, dokler jo je sestra oblekla v njeno belo oblačilce.

Njena ljubezen do snage se je posebno kazala v pripravljanju na prejemanje kruha angeljskega. Vse je imelo biti brez madeža belo, ko jo je hotel »sveti Bog« priti obiskat: njena obleka, njena odeja, celo cvetlice na malem bolniškem aljarčku.

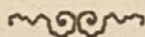
Ob neki priložnosti je rekla, da ne more prejeti svetega obhajila, če je ne puste imeti svojega snežno belega oblačila. Se-

stra Marija od svete Uršule, ki je imela skerbeti za Lenčičino perilo, ji je rekla, naj bo za enkrat zadovoljna z barvano flanelo, ali Lenčica se je vperla.

»Ne!« je djala, »Jaz potrebujem to belo. V tej obleki ne morem prejeti svetega Boga.«

Naposled so se vdali njeni želji. Veselo je tedaj vzkliknila mala Lenčica: »Tako, zdaj morem prejeti svetega Boga.«

(Dalje prih.)

Drobfinice in odlomki iz kerščanskih nauk in pridig Jožefa Škrinjarja.

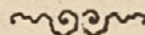
P. H. R.

Iz 2. sešitka „O veri“.

XLIX.

Ker vemo, da je Bog neskončno pravičen, delajmo radi dobra dela. Bog bo vsako dobro misel in željo, vsako še tako majhno dobro delce v nebesih poplačal. Požirek merzle vode v Jezusovem imenu dan, ne bo tam brez plačila ostal. Nič ne revščini, v bolehnosti, v zopernostih živeti.

Misel na pravičnega Boga nas mora pa tudi od sleherne hude misli in želje, od slehernega greha odvracati, če hočemo, da ne bomo celo večnost mej neznanim terpljenjem ojstre pravice božje skušali.

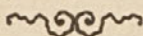

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Neža (Marija) Manfreda od Sv. Lucije, Marija (Elizabeta) Rogelja iz Temnice, Jožefa (Elizabeta) Gregorič iz Šempasa; svetogorske: Veronika (Marija Frančiška) Humar, Marija (Ana) Mrak iz Dolj. Tribuša, Anton (Frančišek) Godnik iz Gergarja; gorjanske: Marija (Ana) Ferčej, Marija (Magdalena) Fensterle; brezijanske: Barbara (Elizabeta) Tavčar, mati p. Feliksa.

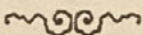
Dalje se priporočajo v pobožno molitev: g. I. Š. za sveto poterpežljivost v dolgi boleznih, polajšanje terpljenja in srečno

zadnjo uro; Franc Kolar v Lazih št. 24 (pošta Planina pri Raketu), da bi ga Bog rešil strašnega dušnega terpljenja ter mu naklonil tudi gmotno podporo vsmiljenih src; neki mladenič, ki je moral po nesreči zapustiti samostan, da bi se njegova reč poravnala in bi se mogel verniti; F. W. za božji blagoslov pri hiši in srečo pri živini in v druge dobre namene, zlasti priporoča svojo ženo za ljubo zdravje in srečen porod; Hijacinta, da bi dobila zaželeno službeno mesto; tretjerednica M. G., da bi mogla v tujini dobiti zaželenega spovednika; L. H., da bi bila rešena iz neke nadloge.

Zahvalo za vslišano molitev

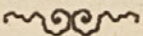
naznanjajo nadalje: neka tretjerednica iz Straže za pomoč v veliki nadlogi; Ana Šuman pri Sv. Ani na Krembergu za pomoč v veliki stiski v sodnijskih zadevah; C. O., da so ozdravele tri osebe v eni družini nevarne bolezni.

Glede psaljma 19.

»Vsliši te Gospod«

bodi na posebno vprašanje povedano vsem, ki jih to zajemlje, da se je že pred več leti iz Rima izvedelo, da so se tej molitvi le po zmoti pripisovali neki veliki odpustki; to je bilo tedaj v »Cvetju« berž naznanjeno. Na odpustke torej ni več misliti; vendar je pa tista molitev cerkveno poterjena in se gotovo sme in more slej ko prej s koristjo opravljati, bodi si po sv. obhajilu, bodi si ob drugem času, keder koli je komu vgodno.

Za cerkev sv. Elizabete

je poslala k nam neimenovana iz Kajire 12 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec junij ali rožnik

1. **nedelja**, 3. po bink. : prikazanje in kronanje Matere božje na Sv. Gori pri Gorici.
2. **ponedeljek**: bl. Baptista Varani, d. 2. r.; sv. Marcellin; Peter in Erazem, m.
3. **torek**: bl. Andrej Hispeljski, sp. 1. r.
4. **sreda**: sv. Frančišek Karáčolo, sp.
5. **četertek**: bl. Pncifik Čeredanski, sp. 1. r.
6. **petek**: sv. Norbert, šk.
7. **sobota**: bl. Štefan in tov. m. 1. r.

8. **nedelja**, 4. po bink.: sv. Marija Magdalena Páciška, d.; bl. Jernej Puči, sp. 1. r.
9. **ponedeljek**: sv. Pavelj Kriški, sp. **P. O.**; sv. Primož in Felicijan, m.
10. **torek**: bl. Jolenta, vd. 2. r.; sv. Margarita kraljica, vd.
11. **sreda**: sv. Barnaba, ap.
12. **četertek**: bl. Gvidon, sp. 1. r.
13. **petek**: sv. Anton Padovanski, sp. 1. r. **P. O.**
14. **sobota**: sv. Bazilij, šk. cerk. uč.

15. **nedelja**, 5. po bink.: sv. Janez od sv. Fakunda, sp.; sv. Vid, Modest in Krescencija, m.
16. **ponedeljek**: Mati božja vedne moči.
17. **torek**: sv. Bonifacij, šk. m.
18. **sreda**: sv. Avguštin Kenterberjski, šk.; sv. Marko in Marcellin, m.
19. **četertek**: bl. Mihelina vd. 3. r. **P. O.**; sv. Gervazij in Protazij, m.
20. **petek**: osmina sv. Antona Padov.; sv. Siljverij, m.
21. **sobota**: sv. Alojzij, sp.

22. **nedelja**, 6. po bink.: Rojstvo sv. Janeza Kerstnika, P. O.
23. **ponedeljek**: sv. Vincencij Pavlov, sp.
24. **torek**: sv. Antonin, šk.
25. **sreda**: sv. Viljem, opat.
26. **četertek**: sv. Janez in Pavelj, m.
27. **petek**: bl. Benvenut Evgubijski, sp. 1. r.
28. **sobota (post)**: sv. Leon II. papež.

29. **nedelja**, 7. po bink.: sv. Peter in Pavelj, ap. V. O., P. O.
30. **ponedeljek**: Spomin[sv. Pavla, ap.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol.
Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.